

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Asan/14/2020
Identifikačné číslo spisu: 7018200783
Dátum vydania rozhodnutia: 28. februára 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:7018200783.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členiek senátu Mgr. Kristíny Babiakovej a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa), v právnej veci žalobcu: Teta drogérie SR s. r.o., Hlohovecká 6, Lužianky, IČO: 35 694 254, právne zastúpený: Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., Námestie SNP 3, Trnava, IČO: 36 857 548, proti žalovanému (sťažovateľovi): Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, Bajkalská 21/A, P. O. BOX 29, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0036/99/2018 z 26. júna 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/102/2018 - 64 z 23. januára 2020, takto

r o z h o d o l :

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/102/2018 - 64 z 23. januára 2020 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. SK/0036/99/2018 z 26. júna 2018, ako aj rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. P/0443/08/17 zo dňa 14.12.2017 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi p r i z n á v a právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania, ako aj konania pred správnym súdom.

O d ô v o d n e n i e

I.
Priebeh administratívneho a súdneho konania

1. Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie („žalovaný“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie („SOI“) so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, č. P/0443/08/17, zo dňa 14.12.2017, ktorým tento uložil žalobcovi pokutu vo výške 600,- €, za porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 4 ods. 2 písm. c) v nadväznosti na § 7 ods. 1 a v spojení s § 8 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon o ochrane spotrebiteľa“).

2. Rozhodnutie žalovaného je odôvodnené nasledovne:

- a) inšpektori SOI pri kontrole dňa 11.10.2017 v prevádzkarni účastníka konania teta drogéria, ul. Zeleného stromu 4173/6, Rožňava zistili, že účastník konania ako predávajúci porušil zákaz používať nekalé obchodné praktiky, v nadväznosti na § 7 ods. 1 zákona, z ktorého vyplýva zákaz nekalej obchodnej praktiky pred vykonaním obchodnej transakcie, v spojení s § 8 ods. 1 zákona, v zmysle ktorého sa obchodná praktika považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá;
- b) v čase kontroly prebiehala v prevádzkarni účastníka konania akcia na výrobky Domestos a Cif, zverejnená v akciovom letáku platnom od 02.10.2017 - 11.10.2017, v znení: „Pri kúpe akýchkoľvek výrobkov Domestos a Cif v minimálnej hodnote 3,99 € dostane toaletný papier Tento 4 ks zadarmo.“
- c) inšpektorom SOI však pri kontrolnom nákupe účastník konania nevydal deklarovaný darček napriek tomu, že sa v kontrolovanej prevádzkarni nachádzal;
- d) za zistené nedostatky a preukázané porušenie zodpovedá účastník konania ako predávajúci v zmysle § 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa;
- e) v odvolaní účastník konania tvrdil, že v akciovom letáku bolo graficky jasne zvýraznené, pri kúpe ktorých tovarov bude spotrebiteľovi poskytnutý darček, pričom akciový leták obsahoval aj informáciu, že spotrebiteľ mal upozorniť pokladničku na danú akciu, uvedený postup je pri predaji veľkého množstva tovaru obvyklý, je viac ako pravdepodobné, že skoro každý spotrebiteľ upozorňuje zamestnanca na poskytnutie konkrétneho darčkového tovaru;
- f) zo strany účastníka konania nebola v žiadnom smere snaha o ovplyvnenie spotrebiteľa, zavádzanie a uvedenie do omylu neposkytnutím darčeka; aj napriek tomu, že správny orgán uložil minimálnu pokutu, táto nemala byť uložená;
- g) odvolací orgán uviedol, že účastník konania zistený protiprávny skutkový stav nespochybnil, nevydanie darčeka pri kontrolnom nákupe nemožno obhajovať tvrdením, že skoro každý spotrebiteľ si predmetný darček vypýta, informácia o povinnosti si vypýtať daný darček bola uvedená na konci letáku malými písmenami a v porovnaní so znázornením akcie v letáku je v zjavnom vizuálnom nepomere, v predmetnom letáku bolo tiež minimálne množstvo tovarov, ku ktorým mali byť pri kúpe poskytnuté darčeky, v kontrolovanej prevádzkarni účastníka konania boli v čase kontroly darčeky v dostatočnom množstve a mali byť spotrebiteľovi vydané;
- h) v prípade zisteného porušenia zákona je správny orgán povinný pristúpiť k uloženiu postihu, účastníkovi konania napriek závažnosti jeho konania bola uložená pokuta vo výške 600,- eur, ktorá v korelácii s maximálnou výškou sankcie, ktorú môže správny orgán uložiť za preukázané porušenie povinnosti (66 400 eur), sa pohybuje na dolnej hranici, finančný postih nemôže byť neprimerane mierny vo vzťahu k závažnosti protiprávneho konania a jeho následkom, musí obsahovať aj represívnu zložku a aby sankcia plnila preventívnu funkciu, jej výška musí byť stanovená tak, aby sa sankcionovaná osoba vyvarovala do budúcnosti porušeniu, pri určovaní výšky postihu bol zohľadnený rozsah následkov protiprávneho konania.

3. Žalobca sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného a žiadal ho zrušiť spolu s prvostupňovým rozhodnutím z nasledovných dôvodov:

- a) žalovaný a SOI dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam a najmä nesprávne právne posúdili vec;
- b) žalovaný ani SOI bližšie neuviedli, prečo považujú danú obchodnú praktiku za nekalú alebo klamlivú, ani neuviedli, prečo ide o klamlivú a nekalú obchodnú praktiku naraz,
- c) skutkové zistenie žalovaného a SOI možno považovať za jednorazové individuálne pochybenie príslušného zamestnanca, ktoré je bez významu vo vzťahu k posudzovaniu „nekalosti“ alebo „klamlivosti“ obchodnej praktiky v komplexnom ponímaní, so zreteľom tiež na účel Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11.mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (ďalej len „Smernica“);
- d) akcia žalobcu nenapĺňa znaky ani nekalej obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa, ani klamlivej obchodnej praktiky s poukazom na § 8 ods. 1 tohto zákona;

- e) v rámci kontroly SOI bol žalobca úspešný vo všetkých bodoch kontroly s výnimkou vytýkaného nedostatku;
- f) súčasťou akcie bolo vyhlásenie na akciovom letáku - „Darčeky k výrobkom si vypýtajte pri pokladni.“ Žalobca považoval za potrebné v závere akciového letáku usmerniť spotrebiteľov smerom k aktívnemu vyžiadaniu si „darčekov“ práve z dôvodu, že poskytuje v jednotlivých obdobiach množstvo akcií a berie na zreteľ, že zamestnanec na pokladni, cez ktorú prechádzajú tisíce rôznych tovarov denne, pričom akcie sa v rámci týždňov rýchlo obmieňajú, nemusí byť natoľko „obozretný“, aby si účtovaný akciový sortiment vždy operatívne uvedomil;
- g) sankcia, hoci uložená na spodnej hranici, je v hrubom nepomere a neproporcionálna k „rozdielu“, ktorý nastal v dôsledku nevydania darčeka v rámci akcie, a bol v hodnote 1,19 EUR;
- h) akcia s poukazom na § 7 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa podstatne nenarušuje, resp. nemôže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane, alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny;
- i) obchodná praktika navyš nebola orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov, ale bola uplatňovaná plošne na všetkých spotrebiteľov, možno spravodlivo očakávať od priemerného spotrebiteľa, že si kúpou tovaru sledujúc práve akciu, „ustráži“ poskytnutie darčeka aktívnym pripomenutím zamestnancovi na pokladni;
- j) kontrolóri SOI sa nezachovali ako priemerní spotrebiteľia, od ich postupu preto nemožno vyvodit' priemernú modelovú situáciu k adekvátnemu posúdeniu veci, kontrolóri ako „spotrebiteľia“ nezavŕšili preverenie akcie „vypýtaním si“ darčeka, očakávajú reakciu zamestnanca (pokladníčky), aby bolo možné objektívne vyhodnotiť, či je obchodná praktika žalobcu v rámci akcie v poriadku;
- k) individuálne pochybenie jednotlivca nemá žiadny súvis s akciou, ktorú žalobca uplatňoval plošne a ktorá sama o sebe nezahŕňa žiadnu nekalú obchodnú praktiku; zo skutkového stavu nevyplývalo, že by žalobca rovnako ako jeho zamestnankyňa (pokladníčka) konala v ďalších obdobných prípadoch, t.j., že by vo viacerých prípadoch došlo k nevydaniu darčeka, čo by mohlo vykazovať indicie „plošného“ porušovania akcie, ani nedošlo k prípadu, kedy by zamestnankyňa odmietla darček vydať, alebo bola neochotná.

4. Žalovaný navrhol žalobu žalobcu zamietnuť a žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznať, pričom zotrval na správnosti svojho rozhodnutia, ako aj rozhodnutia prvostupňového orgánu. Zdôraznil, že:

- a) z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že účastník konania porušil § 4 ods. 2 písm. c) v nadväznosti na § 7 ods. 1 v spojení s § 8 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa;
- b) skutočnosti uvádzané žalobcom nemajú vplyv na jeho zodpovednosť, ktorá je objektívna;
- c) uvedený správny delikt patrí medzi ohrozovacie delikty, a preto nie je nevyhnutné, aby došlo k poruchovému následku; stačí, že takýto protiprávny následok reálne hrozí;
- d) poškodením spotrebiteľa zo strany žalobcu je už aj samotné zníženie rozsahu spotrebiteľových práv priznaných mu zákonom;
- e) zamestnanec žalobcu bol s obsahom inšpekčného záznamu oboznámený, pričom samotný zamestnanec ako vysvetlivku do inšpekčného záznamu uviedol, že: „Zabudla som pri množstve akcií vydať darček.“ Žalobca ako predávajúci bol povinný poznať zákon a zabezpečiť na svojej prevádzke jeho dodržiavanie, rovnako aj zaškoliť svojich zamestnancov tak, aby sa riadili zákonom pri výkone svojej činnosti;
- f) poukázal na čl. 2 písm. d) Smernice uvádza, že „obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom“ (ďalej tiež „obchodné praktiky“) sú akékoľvek konanie, opomenutie, spôsob správania alebo vyjadrenie, obchodná komunikácia vrátane reklamy a marketingu obchodníka, priamo spojené s podporou, predajom alebo dodávkou produktu spotrebiteľom, čl. 2 písm. k) Smernice, podľa ktorého „rozhodnutie o obchodnej transakcii“ je akékoľvek rozhodnutie spotrebiteľa o tom, či, ako a za akých podmienok produkt kúpi, vykoná zaň platbu v celku alebo v častiach, ponechá si ho, alebo s ním bude ďalej nakladať, alebo uplatní zmluvné právo vo vzťahu k produktu bez ohľadu na to, či sa spotrebiteľ rozhodne konať, alebo zdržať sa konania. Vymedzenie obchodných praktík treba chápať v spojení s článkom 3, ktorý sa týka rozsahu pôsobnosti Smernice. Obchodné praktiky sa vyskytujú nielen počas štádia marketingu a predaja alebo dodávky, ale aj po predaji (článok 3 ods. 1). Vnútroštátny predpis, ktorý vychádza z jednotlivých článkov Smernice je v rámci osobitnej špeciálnej úpravy zákon o ochrane spotrebiteľa;

g) informácia o povinnosti vypýtať si daný darček bola uvedená na konci akciového letáku, a to malými písmenami, spôsob poskytnutia predmetnej informácie, vzhľadom na veľkosť písma, je pre priemerného spotrebiteľa nevhodný, v dôsledku nevhodného spôsobu poskytnutia tejto podstatnej informácie môže priemerný spotrebiteľ prijať rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal;

h) k pojmu priemerný spotrebiteľ žalovaný podporne poukazuje na bod 18 Preambuly k Smernici, v zmysle ktorého „vzala táto smernica za kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov“, ktorý sa ďalej opiera o rozhodovaciu činnosť Európskeho súdneho dvora (napr. C-210/96, C-220/98);

i) hoci je uvedený pojem založený na zásade proporcionality s cieľom dosiahnuť správnu rovnováhu medzi potrebou chrániť spotrebiteľov a podporou voľného obchodu na konkurenčnom trhu, spotrebiteľ v predmetnom prípade vystupuje v slabšej pozícii v porovnaní so žalobcom (vzhľadom na jeho skúsenosti a znalosť problematiky), pričom podľa názoru žalovaného nemožno od priemerného spotrebiteľa cieľovej skupiny očakávať, že si predmetný darček k zakúpenému výrobku vypýta pri pokladni.

5. K vyjadreniu žalovaného sa žalobca vyjadril replikou, kde zotrval na svojej argumentácii. K replike žalobcu sa žalovaný už duplikou nevyjadril.

6. Správny súd napadnutým rozsudkom dospel k záveru, že žalobe žalobcu nemožno priznať úspech. Vychádzal z nasledovných úvah:

a) skutkový stav nebol medzi stranami sporný;

b) obsah právnej úpravy uvedenej v zákone o ochrane spotrebiteľa má zabezpečiť zákonodarcom sledovaný zámer uskutočňovania kontroly podnikateľských subjektov a s tým súvisiaci operatívny procesnoprávny postup pri vyvodzovaní administratívnej zodpovednosti za správne delikty;

c) v rámci inšpekcie v prevádzkarni žalobcu bol daný priestor žalobcovi vyjadriť sa ku zisteným skutočnostiam, čo žalobca bezprostredne po kontrolnom nákupe neurobil, ale požiadal o 14 - dňovú lehotu na vyjadrenie sa právneho oddelenia žalobcu k výsledkom kontroly, svoje právo vyjadriť sa k inšpekčnému záznamu nevyužil, žalobca sa vôbec nevyjadril ani k oznámeniu o začatí správneho konania, preto prvostupňový správny orgán dôvodne pristúpil k uloženiu pokuty;

d) k tvrdeniu žalobcu, že spotrebiteľ sa mal vydania darčeka domáhať pri vykonanom kontrolnom nákupe v pokladni, sa súd stotožnil s názorom žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa, že žalobca bol povinný vydať spotrebiteľovi letákom deklarovaný darček a pokiaľ ho pri kontrolnom nákupe nevydal, nezabezpečil dodržanie zákazu predávajúceho podľa ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o ochrane spotrebiteľa;

e) spôsob poskytnutia predmetnej informácie v znení „darček si vyzdvihnite pri pokladni“, resp. „darček si vypýtajte pri pokladni“, je uvedená na akciovom letáku malými písmenami, resp. je uvedená v závere tlačoviny pod väčšími písmenami s názvom „Adresy predajní nájdete na www.tetadrogerie.sk/predajne“, preto vzhľadom na veľkosť písma, týkajúceho sa vyzdvihnutia darčeka pri pokladni, je pre spotrebiteľa takáto informácia cielene nevhodná, pretože v dôsledku nevhodného spôsobu poskytnutia, resp. umiestnenia tejto podstatnej informácie môže spotrebiteľ prijať rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal;

f) pokiaľ by žalobca túto informáciu poskytol vo veľkosti písma textu predchádzajúceho tejto informácii na akciovom letáku, resp. na tlačovine, ktorá má rozsah 12 strán, potom by žalovaný túto skutočnosť mohol zohľadniť ako poľahčujúcu okolnosť;

g) k naplneniu skutkovej podstaty tohto správneho deliktu stačí kontrolnému orgánu zistiť, že v dôsledku porušenia povinnosti zodpovednou osobou došlo k ohrozeniu práv spotrebiteľa a ak došlo aj k porušeniu práv spotrebiteľa pri kontrolnom nákupe, potom sa zvyšuje závažnosť správneho deliktu;

h) pokiaľ ide o námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, tak táto je nedôvodná, správne orgány prípade riadne popísali priebeh a spôsob konania žalobcu, presne konkretizovali k akým porušeniam povinností zo strany žalobcu došlo, náležitým spôsobom boli jednotlivé porušenia ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa zdôvodnené, vrátane v časti výšky uloženej sankcie;

i) k námietke, že šlo výslovne o ľudské pochybenie zamestnanca, súd uviedol, že žalobca zodpovedá objektívne; preto je aj táto námietka nedôvodná.

II.

Argumentácia účastníkov v kasačnom konaní

7. Proti rozsudku správneho súdu podal žalobca (sťažovateľ) v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia (§ 440 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej „SSP“) a žiadal zmeniť rozsudok správneho súdu tak, že rozhodnutie žalovaného, resp. rozhodnutie žalovaného aj prvostupňového orgánu a priznať náhradu trov konania. Uviedol nasledovné:

- a) správny súd abstrahoval od vlastných právnych úvah, ktoré by ho viedli k vlastnému právnemu posúdeniu veci. Správny súd síce uvádza, že žalobca nevyužil svoje právo vyjadriť sa k inšpekčnému záznamu, ani k oznámeniu po začatí správneho konania, avšak táto skutočnosť nemá žiaden súvis so záverom súdu, že k správne deliktu došlo a že ho spáchal žalobca;
- b) v danej veci bolo potrebné právne posúdiť naplnenie podmienok „nekalosti“ alebo „klamlivosti“ konania žalobcu, a to so zreteľom na účel Smernice;
- c) žalobca sa podrobil úspešnej kontrole SOI, keď mal v poriadku všetky podstatné a významné obchodné ukazovatele, vo svetle týchto okolností sťažovateľ tvrdí, že v predmetnej veci išlo o individuálne ľudské pochybenie zamestnanca, spočívajúce v pozabudnutí, nie v neochote či negácii vydania darčeka;
- d) s poukazom na § 7 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa akcia podstatne nenarušuje, resp. nemôže narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny. Sťažovateľ zdôrazňuje, že výklad pojmu „priemerný spotrebiteľ“ a tvrdí, že kontrolóri SOI sa nezachovali ako priemerní spotrebiteľia. Nezavršili preverenie akcie do konca „vypýtaním si“ darčeka, očakávajú reakciu zamestnanca (pokladničky), čím uplatnili pri kontrole nesprávny postup, dôsledkom čoho sú nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci;
- e) žalovaný aj správny súd úplne abstrahovali od prílohy č. 1 k zákonu o ochrane spotrebiteľa, ktorá bližšie upravuje a popisuje obchodné praktiky, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, pričom žiaden z uvedených prípadov nemožno stotožniť s preskúmanou vecou;
- f) poukazuje na znenie § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý stanovuje požiadavku na kumulatívne splnenie podmienok uvedených v písm. a) a písm. b) tohto ustanovenia, súčasne poukazuje aj na § 2 písm. r) tohto zákona a definíciu podstatného narušenia ekonomického správania spotrebiteľa - v danom prípade nebol preukázaný žiaden úmysel sťažovateľa „klamať“ spotrebiteľa.

8. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril tak, že zotrval na svojich záveroch a dôvody uvádzané sťažovateľom považoval za neopodstatnené. Kasačnú sťažnosť žiadal zamietnuť ako nedôvodnú.

III.

Posúdenie kasačného súdu

9. Dňa 1. januára 2021 nadobudla účinnosť novela Ústavy Slovenskej republiky, ústavný zákon č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou bol zriadený Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 143 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). K 1. augustu 2021 prevzal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“ alebo „NSS SR“) kasačnú agendu správneho kolégia NS SR v správnom súdnictve, vrátane prerokúvanej veci (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). V súlade s rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola prerokúvaná vec pridelená náhodným výberom na rozhodnutie senátu 3S a bola v kasačnom konaní vedená pod pôvodnou spisovou značkou.

10. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou (§ 442

SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

11. Hoci sťažovateľ formuloval kasačný dôvod nesprávneho právneho posúdenia, z obsahu kasačnej sťažnosti je zrejmé, že správne mu súdu vytyka aj nedostatočné odôvodnenie, čo kasačný súd subsumoval pod dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP.

12. Kasačný súd dáva za pravdu sťažovateľovi, že hoci je rozsudok správneho súdu obsiahly (24 strán), v podstatnej miere obsahuje doslovný prepis vyjadrení žalobcu a žalovaného a citáciu právnych predpisov. Vlastné závery súdu sú zhrnuté v bodoch 13.-17. odôvodnenia rozsudku, pričom súd sa v nich obmedzil na stotožnenie so závermi žalovaného bez toho, aby dal odpoveď na žalobnú argumentáciu a vysvetlil, ako vyložil relevantné ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, najmä pojmy „klamlivá obchodná praktika“, „nekalá obchodná praktika“, či „priemerný spotrebiteľ“. Uvedený nedostatok je o to závažnejší, že v zákone o ochrane spotrebiteľa je transpozíciou Smernice a pri aplikácii dotknutej vnútroštátnej úpravy je potrebné zohľadňovať nepriamy účinok uvedenej smernice, a teda aplikovať, resp. vykladať aj vnútroštátnu úpravu eurokonformným spôsobom. Na potrebu riadneho a presvedčivého odôvodnenia poukazoval už kasačný súd v mnohých rozhodnutiach, napr. v rozhodnutí sp. zn. 2Sžfk/35/2017 zo dňa 5. júna 2017 cit:

„31. Právo na spravodlivý proces zahŕňa právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie veci, do ktorého okrem iného patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými argumentmi účastníkov, vyjadrenie, ktoré bolo akceptované a malo rozhodujúci vplyv na výsledok sporu, musí byť zdôvodnené jasne a nepochybné.

...

33. Kasačný súd poukazuje na to, že odôvodnenie je časťou rozsudku, v ktorej správny súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon ustanovuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zatiaľ čo vo výroku správny súd vyslovuje, ako rozhodol, z odôvodnenia musí vyplývať, prečo tak rozhodol. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a taktiež preskúmateľné z pohľadu kasačného súdu (Baricová J. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava. C.H.BECK, 2018.s. 720)12.

...

35. Náležitosti odôvodnenia rozsudku sa odlišujú od spôsobu, akým správny súd o podanej správnej žalobe meritórne rozhodne. V prípade, ak správny súd žalobu zamietne tak, ako tomu bolo v prejednávanej veci, nepostačuje, aby sa obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, ale je povinný sa náležite venovať všetkým podstatným tvrdeniam účastníkov konania a následne sa nimi aj vysporiadať v odôvodnení svojho rozhodnutia.

36. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky predstavuje požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia jeden zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, nakoľko iba vecne správne a náležité, t. j. zákonom predpísaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, je spôsobilé naplňať ústavné kritériá vyplývajúce pre neho jednak z Ústavy Slovenskej republiky, ako aj z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

13. Pokiaľ ide o meritum veci, kasačný súd zistil, že obdobná vec rovnakých účastníkov konania s obdobným skutkovým stavom a nastolenými právnymi otázkami, t. j. posúdením správneho deliktu podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, spočívajúcom v porušení zákazu využívania nekalej obchodnej praktiky, ktorá je spôsobilá narušiť správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu (výklad ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) v nadväznosti na § 7 ods. 1 a § 8 ods. zákona o ochrane spotrebiteľa) už bola predmetom rozhodnutia kasačného súdu sp. zn. 5Stk/3/2021 z 26. októbra 2022. V predmetnej veci síce správny súd (Krajský súd v Banskej Bystrici) obdobné rozhodnutie žalovaného spolu s

prvostupňovým rozhodnutím zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a kasačnú sťažnosť podal žalovaný, právne závery kasačného súdu sú aplikovateľné aj na súdenú vec. Kasačný súd v záujme efektívnosti a hospodárnosti na toto rozhodnutie v súlade s § 464 ods. 1 SSP poukazuje, v celom rozsahu sa s ním stotožňuje a uvádza jeho vybrané časti:

„18. Kasačný súd považuje s ohľadom na obsah kasačnej sťažnosti za potrebné pre prejednanie veci vyriešenie prvotnej otázky, či konanie žalobcu možno definovať ako nekalú obchodnú praktiku, s čím následne súvisí aj otázka, či žalobca svojim konaním za daných skutkových okolností naplnil znaky skutkovej podstaty v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) v nadväznosti na § 7 ods. 1 a ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa a teda, či porušil zákaz využívania nekalej obchodnej praktiky, ktorá bola spôsobilá narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane.

19. Podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia, predávajúci nesmie používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

20. Podľa § 7 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zák. č. 250/2007 Z.z.

(1) Nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie.

(2) Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak

a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,

b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

(4) Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č.1.

21. Podľa § 8 ods. 1 písm. c), ods. 2, 3, 4 a 5 zák. č. 250/2007 Z.z.

(1) Obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj ak je táto informácia vecne správna vo vzťahu k

c) rozsahu záväzkov predávajúceho, motívom pre obchodnú praktiku a k charakteru procesu predaja, akékoľvek vyhlásenie alebo symbol týkajúci sa priameho alebo nepriameho sponzorstva alebo schválenia predávajúceho alebo produktu,

(2) Obchodná praktika sa taktiež považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, a zahŕňa

a) marketing produktu vrátane porovnávacjej reklamy, ktorý spôsobuje nebezpečenstvo zámeny s akýmkoľvek iným produktom, ochrannou známkou, obchodným menom alebo iným rozlišujúcim znakom účastníka hospodárskej súťaže,

b) neplnenie záväzkov obsiahnutých v kódexe správania, k dodržiavaniu ktorých sa predávajúci zaviazal.

(3) Obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak s prihliadnutím na jej charakter, okolnosti a obmedzenia komunikačného prostredku opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil.

(4) Za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 3, alebo neoznámi obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

(5) Ak prostriedok použitý na oznamovanie obchodnej praktiky vytvára priestorové alebo časové obmedzenia pri rozhodovaní o tom, či bolo poskytnutie informácie opomenuté, berú sa do úvahy tieto obmedzenia, ako aj opatrenia prijaté predávajúcim na sprístupnenie informácií spotrebiteľovi inými prostriedkami.

22. Vyššie uvedená právna úprava je výsledkom transpozície smernice o nekalých obchodných praktikách, pričom vychádzajúc z tabuľky zhody (so zohľadnením prípadných zmien pri novelizácii zákona o ochrane spotrebiteľa), ktorá v detailoch približuje transpozíciu dotknutej smernice do zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že vyššie zmienená dotknutá vnútroštátna úprava v značnej miere preberá znenia konkrétnych článkov smernice. Vzhľadom na skutočnosť, že ide o transpozíciu smernice, pri aplikácii dotknutej vnútroštátnej úpravy bude potrebné zohľadňovať nepriamy účinok uvedenej smernice a teda aplikovať resp. vykladať aj vnútroštátnu úpravu eurokonformným spôsobom.

23. Zohľadňujúc skutkové okolnosti ako aj obsah kasačnej sťažnosti sa kasačný súd úvodom zameria na posúdenie toho, či poskytnutie informácií k Akcii: „Pri kúpe vlasovej kozmetiky L'ORÉAL PARIS nad 5,99 EUR získate cestovnú kefu zadarmo“ a „Akcia - získajte darček! Pri kúpe vlasovej kozmetiky L'ORÉAL PARIS v hodnote nad 5,99 EUR získate cestovnú kefu zadarmo“ a „Darček k nákupu si vyžiadajte pri pokladni“ v reklamnom letáku aj v oznámení na dotknutých výrobkoch bolo možné považovať za poskytnutie informácie nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom tak ako namietal sťažovateľ, čo by malo za následok definovanie uvedeného konania ako klamlivého opomenutia podľa § 8 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré sa považuje za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 ods. 4 cit. zákona.

24. Kasačný súd poukazuje v súvislosti s poskytovaním informácií na znenie čl. 7 ods. 1 smernice o nekalých obchodných podmienkach, podľa ktorého sa obchodná praktika považuje za klamlivú, ak v skutkovej súvislosti, berúc do úvahy všetky jej črty, okolnosti a obmedzenia komunikačného prostriedku, opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil kvalifikované rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. V zmysle čl. 7 ods. 2 smernice o nekalých obchodných podmienkach sa za klamlivé opomenutie taktiež považuje, ak obchodník skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, vzhľadom na okolnosti popísané v uvedenom odseku, alebo neoznámí obchodný účel obchodnej praktiky, ak už nie je zrejmý z kontextu, a tam, kde v jednom alebo druhom prípade toto spôsobí alebo je pravdepodobné, že spôsobí, že priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal. V zmysle čl. 7 ods. 3 smernice o nekalých obchodných podmienkach, ak prostriedok použitý na oznamovanie obchodnej praktiky ukladá priestorové alebo časové obmedzenia, pri rozhodovaní o tom, či bolo poskytnutie informácie opomenuté, sa vezmú do úvahy tieto obmedzenia a akékoľvek opatrenia prijaté obchodníkom na sprístupnenie informácií spotrebiteľom inými prostriedkami. Uvedenému korešponduje normatívny text uvedený v § 8 ods. 3 až 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

25. Vo vzťahu k vyššie uvedenému možno konštatovať, že z vyššie uvedenej právnej úpravy, či už na úrovni únijnej alebo vnútroštátnej, sa obchodníkom ukladá povinnosť poskytnúť všetky informácie, ktoré priemerný spotrebiteľ potrebuje, aby urobil kvalifikované rozhodnutie o kúpe, pričom tieto informácie predstavujú „podstatné informácie“. Keďže pojem „podstatné informácie“ (s výnimkou osobitného prípadu „výzvy na kúpu“ podľa čl. 7 ods. 4 smernice o nekalých obchodných podmienkach) nie je v právnej úprave definovaný, je potrebným pri posudzovaní jeho obsahového naplnenia prihliadať na skutkové okolnosti, pričom však samotná smernica o nekalých obchodných podmienkach v čl. 7 ods. 3 ako aj zákon o ochrane spotrebiteľa v § 8 ods. 5 poskytuje určitý „kľúč“ pre takéto posúdenie, ktorý spočíva v tom, že vnútroštátne orgány a súdy musia v jednotlivých prípadoch pri posúdení toho, či neboli opomenuté kľúčové informácie, brať do úvahy všetky prvky a okolnosti danej obchodnej praktiky vrátane obmedzení média používaného na ich oznamovanie. Vo vzťahu ku skutkovej súvislosti a obmedzeniam použitého komunikačného prostriedku je v rámci posudzovania toho, či bolo opomenuté poskytnutie podstatných informácií, potrebné vziať do úvahy priestorové a časové obmedzenia použitého komunikačného prostriedku, ako aj akékoľvek opatrenia prijaté obchodníkom na sprístupnenie informácií spotrebiteľom inými prostriedkami. K tomu kasačný súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora z 26. októbra 2016, Canal Digital Danmark, C-611/14, ECLI:EU:C:2016:800, v zmysle ktorého sa čl. 7 ods. 1 a 3 smernice o nekalých obchodných praktikách má vykladať v tom zmysle, že na posúdenie toho, či sa obchodná praktika má považovať za klamlivé opomenutie konania, treba zohľadniť kontext, v akom sa táto praktika uskutočňuje, predovšetkým obmedzenia vlastné komunikačnému prostriedku použitému na účely uvedenej

obchodnej praxi, priestorové alebo časové obmedzenia kladené týmto komunikačným prostriedkom, ako aj akékoľvek opatrenie prijaté obchodníkom na sprístupnenie informácií spotrebiteľovi inými prostriedkami, hoci taká podmienka výslovne nevyplýva zo znenia dotknutej vnútroštátnej právnej úpravy.

26. Aplikujúc uvedené na pojednávanú vec možno konštatovať, že informácia „Darček k nákupu si vyžiadať pri pokladni“ je z pohľadu kasačného súdu podstatná, keďže priamo súvisí, resp. upresňuje a dopĺňa postup, akým je možné získať cestovnú kefu v rámci Akcie. V tomto prípade je potrebné poskytnutie všetkých troch vyššie citovaných informácií („Pri kúpe vlasovej kozmetiky L'ORÉAL PARIS nad 5,99 EUR získate cestovnú kefu zadarmo“ a „Akcia - získajte darček! Pri kúpe vlasovej kozmetiky L'ORÉAL PARIS v hodnote nad 5,99 EUR získate cestovnú kefu zadarmo“ a „Darček k nákupu si vyžiadať pri pokladni“) považovať za poskytnutie podstatných informácií.

27. Vzhľadom na skutočnosť, že nebolo medzi účastníkmi sporné, že informácia o potrebe vyžiadania si darčeka bola poskytnutá, kasačný súd sa bude ďalej zaoberať tým, či bola „sporná“ informácia o potrebe vyžiadania si darčeka poskytnutá riadne a teda nebola zo strany obchodníka skrytá alebo poskytnutá nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom. Pri posúdení uvedeného kasačného súdu poukazuje na to, že z hľadiska skutkových okolností vzal do úvahy, že vyššie uvedené informácie, vrátane tej o potrebe vyžiadania si darčeka, boli poskytnuté prostredníctvom reklamného letáku a oznamu pri dotknutých výrobkoch, čo preukazujú listiny a fotografia v administratívnom spise (č.l. 17 a 18). Kasačný súd je toho názoru, že reklamný leták predstavuje informovanie zo strany obchodníka o všetkých jeho akciových produktoch, pričom má určitú svoju štruktúru resp. grafické vyobrazenie. Je pravdou, že informácia o potrebe vyžiadania si darčeka sa nachádzala na inej strane, ako informácia o možnosti získania darčeka ku konkrétnej Akcii, avšak z textu informácie o potrebe vyžiadania si darčeka je zrejmé, že táto potreba vyžiadania sa viazala nie len vo vzťahu k tejto Akcii, o akú ide vo veci samej, ale aj vo vzťahu k darčekom k iným produktom. Na dotknutej strane sa okrem informácie o potrebe vyžiadania si darčeka pri pokladni nachádzala taktiež informácia vzťahujúca sa ku všetkým akciovým produktom spočívajúca v tom, že akcie platia len do vypredania zásob. Okrem uvedených sa tam nachádzali aj iné informácie, ktoré taktiež možno vyhodnotiť ako informácie vzťahujúce sa všeobecne k viacerým akciovým produktom (napr. aj informácia ohľadom časovej platnosti akcií). Informácia o možnosti získania darčeka v reklamnom letáku nebola zamlčaná a bola uvedená dostatočne zrozumiteľným spôsobom. Kasačný súd vzal do úvahy skutočnosť, že komunikačný prostriedok, akým je reklamný leták môže mať v tomto prípade obmedzenie vo vzťahu k jeho grafickému znázorneniu, keďže je potrebné aby sa produkty a základné podstatné informácie k nim „zmestili“ na jeho rozmer a pod. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že informácia ohľadom potreby vyžiadania si darčeka bola osobitne uvedená aj priamo pri ozname na výrobkoch pri tejto Akcii, z čoho je zrejmé, že žalobca v pozícii obchodníka prijal opatrenie na ešte dôslednejšie sprístupnenie informácií spotrebiteľom takýmto iným prostriedkom. S ohľadom na uvedené je kasačný súd toho názoru, že dotknutá „sporná“ informácia o potrebe vyžiadania si darčeka nebola zo strany žalobcu ako obchodníka skrytá alebo poskytnutá nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom. Kasačný súd preto neakceptuje argument sťažovateľa, že v tomto prípade klamlivým opomenutím predajca zapríčinil alebo mohol zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil (§ 8 ods. 1 písm. c), ods. 2, 3, 4 zákona o ochrane spotrebiteľa).

28. V nadväznosti na uvedené kasačný súd konštatuje, že za skutkových okolností, o aké ide v súdnej veci nemožno vyvodiť záver, že by konanie žalobcu bolo možno definovať ako nekalú obchodnú prax spočívajúcu v klamlivom opomenutí konania, ako naznačovala argumentácia obsiahnutá v kasačnej sťažnosti.

29. Pri skúmaní otázky nekalkej obchodnej praxi je však potrebné zamerať sa na jej posúdenie aj vo vzťahu k aplikácii § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého: „Obchodná prax sa považuje za nekalú,

a) ak je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,

b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná prax orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.“

K uvedenému kasačný súd upresňuje, že dotknuté ustanovenie je transpozíciou čl. 5 ods. 2 smernice o nekalých obchodných podmienkach, podľa ktorého:

„Obchodná praktika je nekalá, ak:

a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a

b) podstatne narušuje alebo je spôsobilá podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.“

30. Kasačný súd úvodom poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ vo svojom rozhodnutí poukázal na naplnenie skutkovej podstaty § 4 ods. 2 písm. c) v spojení s § 7 ods. 1 a 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa. Vo vzťahu k § 7 ods. 2 písm. b) teda sťažovateľ nekalý charakter obchodnej podmienky odvodzoval „len“ od toho, že „podstatne narušuje alebo je spôsobilá podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov“ (pre zjednodušenie textu ďalej aj len „podstatné narušenie ekonomického správania spotrebiteľa“). Z textu čl. 5 ods. 2 smernice o nekalých obchodných podmienkach však vyplýva, že tento pre posúdenie nekalého charakteru obchodnej praktiky predpokladá splnenie oboch tam uvedených kritérií a teda nie len podstatné narušenie ekonomického správania spotrebiteľa, ale aj kritérium pod písm. a) cit. ustanovenia a teda rozpor s požiadavkami odbornej starostlivosti. Výnimku, kedy nie je potrebné skúmať rozpor s požiadavkami odbornej starostlivosti predstavuje situácia, kedy by išlo o klamlivú obchodnú praktiku v zmysle čl. 6 ods. 1 smernice (rozsudok Súdneho dvora z 19. septembra 2013, CHS Tour Services, C-435/11, ECLI:EU:C:2013:574, bod 45). Kasačný súd tak konštatuje, že neobstojí záver sťažovateľa, že išlo o porušenie povinností ustanovených v § 4 ods. 2 písm. c) v nadväznosti na § 7 ods. 1 a ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože už len z formálneho hľadiska nemožno charakter nekalej obchodnej praktiky odôvodňovať len § 7 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa. Kasačný súd k uvedenému len pre ozrejmenie dopĺňa, že klamlivé opomenutie v zmysle § 8 zákona o ochrane spotrebiteľa je „osobitnou“ nekalou praktikou, kedy sú skúmané iné okolnosti ako v prípade nekalej obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 cit. zákona, ktorú možno vo vzťahu k nekalým obchodným praktikám vnímať ako určitú generálnu klauzulu.

31. K tomu ďalej kasačný súd uvádza, že rozhodnutia správnych orgánov v odôvodnení neobsahujú argumentáciu, resp. odôvodnenie, ktoré by dostatočne preukazovalo, že obchodná praktika žalobcu by vykazovala nekalý charakter v zmysle § 7 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa. Pre konštatovanie podstatného narušenia ekonomického správania spotrebiteľa je rozhodné, či obchodná praktika zapríčiniť alebo je spôsobilá zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Obchodná transakcia sa môže považovať za nekalú nielen vtedy, ak je spôsobilá zapríčiniť, že spotrebiteľ si kúpi alebo nekúpi produkt, ale aj vtedy, ak je spôsobilá zapríčiniť, že spotrebiteľ napríklad navštívi obchod, rozhodne sa nezmeniť poskytovateľa služby a pod. Test podstatného narušenia sa nelimituje len na posúdenie toho, či skutočne došlo k narušeniu ekonomického správania spotrebiteľa (t. j. jeho rozhodnutia o obchodnej transakcii), ale vyžaduje sa aj posúdenie toho, či je obchodná praktika spôsobilá mať takýto vplyv na priemerného spotrebiteľa. Príslušné orgány by preto mali preskúmať skutočnosť a okolnosti príslušného prípadu (t. j. in concreto), ale mali by posúdiť aj spôsobilosť danej praktiky ovplyvniť rozhodnutie priemerného spotrebiteľa o obchodnej transakcii (i.e. in abstracto). Kasačný súd konštatuje, že takéto posúdenie však v rozhodnutiach správnych orgánov chýba.“

IV.

Záver

40. Keďže správny súd sa s namietanými skutočnosťami ohľadom toho, či sa sťažovateľ opísaným konaním dopustil správneho deliktu, spočívajúceho v porušení povinnosti vyplývajúcej z § 4 ods. 2 písm. c) v nadväznosti na § 7 ods. 1 v spojení s § 8 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, nezaoberal, jeho rozhodnutie je v tejto časti nesprávne. Hoci kasačný súd vníma nedostatky odôvodnenia správneho súdu a bolo by možné aj rozhodnúť o vrátení veci správny súdu na riadne rozhodnutie o žalobe, kasačný súd v kontexte potreby eurokonformného výkladu zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorá absentuje aj v rozhodnutiach správnych orgánov oboch stupňov, nepovažoval takýto postup za hospodárny. Rozhodnutie správneho súdu preto podľa § 462 ods. 2 SSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

41. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd v zmysle § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi voči žalovanému priznal právo na náhradu trov konania pred správnym súdom a kasačného konania, pričom o výške náhrady bude rozhodnuté v zmysle § 175 ods. 2 SSP.

42. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.